

Vernissage Koekelberg 14/02/2018

Dames, Heren, Eerwaarde Heren, en vertegenwoordigers van het huis Koekelberg,... *(aan te vullen naar de aanwezigen)*

Wie verdieping zoekt voor zijn creatief werk kiest voor de eenzaamheid, voor meditatie en gebed. Wie God zoekt, verkiest de stilte. Deze onvoorspelbare, soms eigenzinnige weg verkoos de kunstenaar Joshu Genku boven succes, aandacht, en commercieel engagement. 'Mijn werk is sterk genoeg, ook als ik er fysisch niet ben', zegt hij. Daarom zien jullie hem bijna nooit op de vernissages van zijn exposities. 'Mijn atelier is de open natuur. Mijn palet, een mengelmoes van technieken, tinten en pigmenten. De dynamiek die me drijft is de Liefde voor de Schepper van nog zoveel mooiers, dat niemand ooit heeft kunnen nabootsen.'

Wie het oeuvre van Joshu kent, herkent zijn religieuze en spirituele wortels. Het Oude en Nieuwe Testament vormen een granieten basis en een diamantmijn voor oneindige inspiratie. Bij hem staat Boeddha zeer dicht bij Jezus en omgekeerd. Bemin al wat God heeft geschapen. Hij is de lotusbloem én de tuinier. Geen wonder dat de parabel van de talenten hem een leven lang gestimuleerd heeft tot een Michelangelo-hartelijke ijver en scheppingsdrift.

Men steekt zijn talenten niet onder de grond. God is een goede belegger en rekent op tijd af. Dat de Jezusfiguur, zowel als lijdende, als verworpen zoon, als overwinnende pantocrator, een leidraad blijkt te zijn, is te danken aan bezoeken bij onbegrijpelijk lijden zonder medelijden: de Holocaust, de Via Dolorosa, het Maya-drama, de Inquisitie en de Jeanne d'Arc trauma's.

De sfeer rond de kunstenaar ruikt naar parfums van Avila en von Bingen. Persoonlijk ziet hij in Jezus het onbegrip van de Godsvervreemde mens tegenover het mysterie van liefde en sacraliteit. Geen enkele wiskundige equatie kan de goddelijke energie-entropie vertalen die bij twijfel, ongelof en weerbarstigheid ontstaat.

Het lijden van het joodse volk blijft onderdeel van zijn medevoelen met Gods'volk doorheen vele generaties. Zelfs al wijzen vele tekens naar de dichtbij zijnde Alijah, het antisemitisme blijft als ondertoon dreunen onder het kruis van Golgotha.

In vele schilderijen zoekt Joshu naar een historische context voor onbegrip, verzoening, kenosis, voor de duizenden jaren diaspora verdrukking en concentratiekampen.

Een bezoek aan het beruchte Breendonk liet zeer jong reeds diepe sporen na bij hem. Waarom moet de mens lijden? Heeft God al die passie gewild? Is de Boeddha-compassie genoeg of gaat Verlichting toch nog dieper dan olie voor de Chanouka? Is de parabel van de 5 wijze maagden niet superactueel? Is er nog wel olie? En waar en hoe duur? Is er nog voldoende om het persoonlijke kruiskarma te verlichten? Want ieder huisje - ook in Vlaanderen - heeft zijn

Het zal je stigma maar wezen. In Getsemane zat een man, eenzaam, totaal gedemotiveerd, angstig, en door iedereen verlaten, water en bloed te zweten in afwachting van het verdict ... Kruisig Hem.

Het karmapalet van onze kunstenaar grijpt naar minuscule franjes rond het diepe mysterie: Vader, wat hebben ze tegen mij? Wat hebben ze tegen ons? Wie kan meer lijden aan dan iemand die als Zoon, en die als niemand beter, de Vader kent en bemint.

Een volle beker licht en verzoeningsbloed zoals in 'The Passion of Christ' - tentoongesteld in de kerk van Lint - vertaalt het best de diepe zingeving van de Via Crucis.

Marthe Robin had genoeg aan een kruisbeeld in haar slaapkamer. Edith Stein verkoos de expressieve doodsdrift van haar gekruisigde Icoon. Theresia Van Avila beschouwde de gekruisigde Christus als de mystieke vertaling van de verstotene God in ons stoffelijk egoïstisch bestaan. De met eigen nagels gegraveerde Christuskop in de isolatiecel van Breendonk herinnert aan de laatste momenten voor de galg of de folterkamer: Quo Vadis? Heer, waarom lijden wij?

Wie de nieuwsberichten volgt, raakt heden ten dage geschokt door de gruweldaden links en rechts. Het houdt maar niet op. Nooit is er op aarde meer ellende en diepe verworpenheid gezien. Zelfs de jeugd stelt de eschatologische vraag: Papa, gaat het nog verergeren? Niemand ter wereld weet daarop nog zinnig te antwoorden. De -ismen doen het niet meer, de goeroe tijd is voorbij. Jawel, er rest ons nog Jezus. Zijn leven, Zijn lijden, Zijn verrijzenis, en niet te vergeten Zijn eindtijdelijke profetieën over Israël, Gods'wil met Jeruzalem en de 'Geula Apocalyps in Megiddon'.

Misschien is het hoogtijd dat de mensheid en zijn leiders (lees maar lijdens) zich ernstig gaan bezinnen over leven en dood, schepping en destructie. We beleven inderdaad de 'laatste dagen', vandaar misschien deze tentoonstelling van Joshu Genku, die zeker niet te vroeg of misschien net niet te laat komt.

Nu of nooit moeten we ons, zegt hij zelf, gaan onwapenen van zinloze agressie en egocentrische exploten. Nu of nooit moeten wij ons herinneren van waar we komen, vooraleer we ons totaal vergissen waarheen we aan het gaan zijn. De schreeuw: 'Vader, waarom hebt Gij ons verlaten!', horen we tegenwoordig in vele consultatieburelen, asielcentra en crisisinterventie-middelen. En we spreken nog niet over de reeds aanwezige nieuwe concentratiekampen en de mind-control entertainment. Vader, waar zijt Gij? Waar blijft Gij?

Misschien is het enige antwoord van Gods wegen: waar denkt gij dat Ik ben, mijn Zoon?

De kunst van Joshu is zen-meditatief met een Spinoza aroma. God is overal, ook daar waar we Hem met onze valse talenten wegcijferen.

Moge deze expositie halt roepen aan carrièrefever en esthetieke hybris. Niets is groter en sterker, zelfs in de kunst, dan bescheidenheid.

Want alles eindigt ten slotte in stilte, in eenzaamheid, gelouterd, al dan niet bij God.

Tetelestai.

